

Αμυδρά, τα θυμάμαι, πολύ αμυδρά και είναι βέβαιο πως αν δεν ήταν τόσο σημαντικές στιγμές στη ζωή ενός παιδιού θα ήταν ολότελα λησμονημένα. Πάσχα του 1963 στη Γαλήνη, στον Πόρο. Φιλοξενούμενοι της Έρας και του Στέφανου Ζάννου, ανάμεσα σε άλλους. Η μητέρα του Στέφανου, Άλεξ (το γένος Γιαννηκώστα), έχει στήσει ένα καταπληκτικό σκηνικό

για τους μικρούς, κι ήμαστε αρκετοί. Ένα κυνήγι Θησαυρού. Παιδί ακόμα προσχολικής ηλικίας, είχα ενθουσιαστεί με την περιπέτεια να ψάχνεις στο υπερκείμενο της Γαλήνης πευκοδάσος, ώστε να βρεις μέσα από γρίφους πασχαλινά αυγά και παιχνιδάκια. Εξαιρετικά ευχάριστη ανάμνηση.

Λίγους μήνες αργότερα, θέρος της ίδιας χρονιάς, κινδύνευσα να πνιγώ, σε ένα από τα θαλασσινά παιχνίδια που σκαρφίζονται οι ζωηροί πιτσιρικάδες και "σώθηκα" ολίγον τρομ αγμένος και μπλε από τα χέρια φίλης της μητέρας μου που κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Μολοντούτο και πάλι, η συνολική αποτίμηση ήταν άκρως θετική. Η δική μου “Γαλήνη” είχε αμετάκλητα κλείσει μέσα της ανεμελιά, περιπέτεια, εξερεύνηση σε ένα περιβάλλον ασυνήθιστο ευχάριστο για παιδί της πόλης.

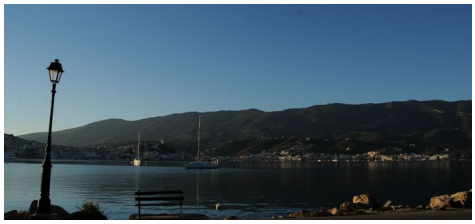
Τα χρόνια περνούσαν, οι ζωές άλλαζαν και μόλις φέτος, η τύχη μ' έφερε εκεί, για μια σύντομη επίσκεψη, τέλος του Αυγούστου. Ευγενέστατο ως συνήθως το ζεύγος Ζάννου μας υποδέχτηκε και όταν αποχαιρετηθήκαμε, δόθηκε εκατέρωθεν υπόσχεση να τα λέγαμε εκτενέστερα το Φθινόπωρο.

Όπερ και εγένετο. Το καλοκαιρινό, από απόψεως καιρικών συνθηκών, τριήμερο της “28ης”, ανταμώσαμε πάλι εκεί μετά από 50 χρόνια.

Εννοείται ότι το χρονικό διάστημα είναι πολύ μεγάλο και οι απουσίες πολλές. Κάποιες από αυτές, σημαντικές. Αντίστοιχα και οι νέες παρουσίες. Αρκετές και σημαντικές. Το κρυφτούλι των γενεών μέσα στο χρονικό πλαίσιο μισού αιώνα.

Πρώ τη ανατολή

Αυτά και άλλα πολλά, σκεπτόμουν καθισμένος, στη βεράντα της Γαλήνης με το πρώτο φως, της παραμονής της 28ης Οκτωβρίου. Λίγο νωρίτερα είχα ανέβει ψηλά, στις στέρνες και χάρηκα μια εντυπωσιακή ανατολή. Ατένιζα λοιπόν απέναντι, τη γη της Αργολίδας και παρακολουθούσα πως φωτίζονταν οι σκιερές πτυχές του ορεινού ανάγλυφου, καθώς υψωνόταν ο ήλιος. Δυο ομάδες από ανεμογεννήτριες σημαδεύουν την κορυφογραμμή προς τον νότο, 13 και 5 στο σύνολο δεκαεπτά, ενώ κι άλλες αντικρίζεις πάνω στην κορυφογραμμή της “Κοιμωμένης” προς Δυσμάς.

Νεφελώδης αυτή η οικολογική πινελιά, σε ότι αφορά τη χρησιμότητά της. Είθε να συμβάλει στην παραγωγή καθαρής και προσβάσιμης ενέργειας διότι αισθητικά είναι απειλή. Πάντως ας γραφτεί ότι παρά το αρυτίδωτο της θάλασσας, οι έλικες περιστρέφονταν, σημάδι ότι εκεί ψηλά φυσούσε, ένδειξη τουλάχιστον σωστής τοποθέτησης.

Μιλώντας για ενέργεια, είναι αδύνατον να μην ενοχληθείς από τις γραμμές του ηλεκτρικού που σαρώνουν το οπτικό πεδίο μπροστά στη βεράντα. Στην ανατολική γωνιά δεσπόζει και ο τσιμεντένιος στύλος. Συμβουλεύτηκα τις φωτογραφίες εποχής. Πενήντα χρόνια νωρίτερα δεν υπήρχε. Όπως δεν υπήρχε και παροχή 220 V που ήρθε το '64, τριάντα εννέα χρόνια μετά την πρώτη ηλεκτροδότηση με ρεύμα τάσης 120
V
.

Στο μεταξύ στο λιμάνι του Πόρου, η κίνηση ήταν μεγάλη. Ποστάλια, “δελφίνια”, νερουλάδικα και βέβαια κάθε μισή ώρα τα δρομολόγια του ferry που διεκπεραιώνει την επικοινωνία ανάμεσα στη Σφαιρία και το Γαλατά.

Δεύτερη ανατολή

Αξημέρωτα, έξω μόνος. Είχα ανέβει ψηλά, στις στέρνες και χάρηκα μια εντυπωσιακή ανατολή. Με λίγη υγρασία που γρήγορα ανέλαβε ο ανερχόμενος ήλιος να εξατμίσει. Ανήμερα 28η Οκτωβρίου, εβδομήντα τρία χρόνια μετά από εκείνο το: *« Alors, c ' est la guerr e»* το υ Μεταξά στον Ιταλό πρέσβη Emanuele Grazzi και την αρχή της μεγάλης περιπέτειας αυτού του τόπου, κάθομαι στη βεράντα της Γαλήνης, τυχερός όπως και όλη η γενιά μου που δεν βίωσε το ζόφο της δεκαετίας του '40.

Αφουγκράζομαι μόνος, μέσα στο ήσυχο πρωινό, προσέχοντας ψαλμωδίες, λόγια και μουσικές που έφερνε και έπαιρνε ο αέρας, ανολοκλήρωτα, από απέναντι. Δοξολογία, κατάθεση στεφάνων, μαθητική παρέλαση, ότι προβλέπει το πρωτόκολλο αυτή την μέρα. Από το *“μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντε*ς”, έως τα εμβατήρια. Είναι περίεργο πως έχει συνδέσει ο καθένας μας τέτοια ακούσματα. Το συζητήσαμε αργότερα με τον Στέφανο. Διατύπωσα την άποψη ότι όλα αυτά μου θυμίζουν δυσάρεστες καταστάσεις.

Επταετία, πραξικόπημα, ταρατατζούμ, αντιδραστικότητα και στρεβλός εθνικισμός σε δόσεις άρρωστες. Το έχει εκφράσει τόσο εύλογα, εύστοχα και σπαραξικάρδια ο Θάνος Φιλικός (τον Μάρτιο του 1971, στο περιοδικό «Δημιουργίες» τ. 11 – 12): μιλώντας για το ΄21 και τις αντίρροπες δυνάμεις, αλλά ταιριάζει απόλυτα και για το ’67, *«…άδειασαν την πατρίδα και την ελευθερία της τόσο, που καμιά φορά, Θεός συγχωρέσει μα*ς*, μισούσαμε και την πατρίδα και την ελευθερία.»*
Αντίθετα στο Στέφανο θύμιζε ευχάριστα πράγματα. Απελευθέρωση, ανάταση, αισιοδοξία. Η κάθε γενιά με τα ακούσματα, με τις παραστάσεις της.
Απίστευτα γλυκό, ζεστό πρωινό, που αν θυμάμαι καλά έκλεισε με ένα πολύ συγκινητικό τρόπο. Μια φωνή κοριτσίστικη, χαριτωμένη απήγγειλε ένα ποίημα. Ο αέρας μου στέρησε την κατανόηση του. Συλλαβές έρχονταν μόνον, ελεύθερες ανερμήνευτες και χάνονταν ακατανόητες. Αμέσως μετά ο εθνικός ύμνος.

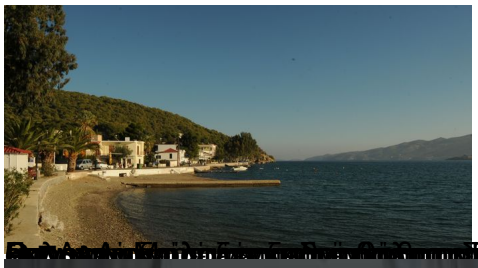
Αυλαία.

Τα απογεύματα

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΓΑΛΗΝΗ ΠΟΡΟΣ
ΤΗΛ. 77.311 - 77.542

ΓΑΛΗΝΗ.
ΠΟΡΟΣ.

1894
ΓΑΛΗΝΗ